

VECKOBLADET

Nr 6 1/4 i webbform

051007

VECKOBLADET

Brevlåda

var en vanlig notisrubrik i landsortstidningar för (minst) hundra år sen: där redaktionen kommenterar insända bidrag som av någon anledning inte publiceras. Företeelsen skymtar i Fallstaff fakirs berättelse "Ett svårskött pastorat" där det under rubriken ges svar till signaturen "Justus".

Den tillbakablickande VB inför härmed också en brevlåda, och svarar "Jörgen": delvis fyndigt men alltför internt.

Vi beklagar

att vi i VB nummer sex glömde att tala om att de uttalande av Claes Regander som vi citerade hämtades från en intervju med honom i Sydsvenskan.

Motioner

till v-kongressen refereras i ett av numrets bidrag. Men det finns fler motioner än de som passerar genom v-Lunds medlemsmöte. Här en som nog kan väcka debatt på kongressen, inte minst mot bakgrund av Lars Ohlys markering mot Svensk-kubanska.

[Läs motionen>](#)

Om elakheter.

Svar till Hans Persson

Hans Persson upprördes i förra numret över vad jag i numret innan hade skrivit om Nita Lorimer, partiföreträdare, BN-ledamot m.m., m.m. En kort kommentar.

Ett par medlemmar som inte varit på medlemsmötet frågade mej varför den uppdragstyngda NL ville in i Byggnadsnämnden. Jag framkastade en psykologisk förklaring som jag tror är en del av sanningen. Den är heller inte särskilt märkvärdig om man ser det just psykologiskt. Jag har själv en utbildning i geografi men har aldrig kvalificerat mej till ett permanent jobb i branschen utan fått försörja mej på annat sätt. Lite som en revansch kallar jag mej ändå geograf och tar gärna upp geografiska ämnen.

Visst, jag förstod att det fanns risk för att några skulle uppfatta min anmärkning som elak. Men jag har ingen lust att vara snäll mot NL, som fortfarande vägrar att ta avstånd från det övergrepp som hon 2002 anstiftade mot många medlemmar i partiföreningen då styrelsen avstängde dem från valkampanjen, tills partisekreteraren rättade till saken.

Den bristen på ånger bekräftar hur djupa motsättningarna i partiföreningen fortfarande är.
Gunnar Sandin

Ulf Nymark

Kraftig skattehöjning med v:s valplattform

Vänsterpartiets valplattform har med all rätt blivit föremål för diskussion i massmedia. "Överbudspolitik" har varit en tämligen genomgående synpunkt (om man bortser från de rättroende). Som ett bidrag till denna diskussion har jag försökt mej på att göra en överslagsberäkning av vad konsekvenserna på en punkt i valplattformen skulle kunna innebära för Lunds kommun. Det gäller punkten om 200 000 nya jobb i offentlig sektor.

Hur dessa ska fördela sej mellan kommuner, landsting/regioner och staten framgår inte av plattformen, men det är rimligt att anta att en stor del faller på kommunerna och landstingen/regionerna.

[Läs mer >](#)

Gunnar Sandin

Kommuner sabbar Diagonalen

VB har upprepade gånger under senare år skrivit om Diagonalen, den nya järnväg som skulle förbinda sydvästra och nordöstra Skåne. Projektet har inte minst varit ett skötebarn för Karin Svensson Smith. Nu föreligger det sen några månader en utredning om banan, en utredning som tyvärr drar negativa slutsatser, till stor del på grund av de olyckligt begränsade förutsättningar som den arbetat med.

Till det verkligt positiva med den nya budgeten hör att Vägverkets nybyggnadsanslag har reducerats ytterligare. Det lär innebära att vi under det närmsta året inte behöver frukta någon anläggning av Trafikplats Råby eller andra storsatsningar på E22-an.

[Läs mer >](#)

Björn Kumm om USA i Afghanistan

Sovjets Vietnam - USA:s heliga krig? Om USA i Afghanistan före den 11 sept.

Datum: Onsdagen den 12 oktober.

Tid: Kl. 18.30.

Plats: Medeltidssalen Folkets Hus Lund.

Arr: Lunds Afghanistankommitté och ABF Lundabygden.

Nej till icke-kommunism

Det hade varit festligt att se en lokal löpsedel för Sydsvenskan som berättade V-LUND TAR AVSTÅND FRÅN KOMMUNISMEN. Det var inte så långt ifrån. Om två k-skeptiker till hade kommit till vänsterns förra medlemsmöte i Lund skulle en kongressmotion ha stötts som föreslog att partiet karaktäriserades sej just som icke-kommunistiskt.

Nu inlämnas motionen som enskild, och en rekommendation från partiföreningen hade kanske inte betytt så mycket för dess utsikter att bli antagen. Men röstsiffrorna 8-7 visar att "traditionalisterna" inte har ett så säkert grepp i Lund som det ofta har påståtts. De visar också att en stor majoritet av medlemmarna inte går på föreningens möten. Som mest var de tjugo denna gång varav fyra kvinnor och fyra personer under 30 år - och fem under 40. För ett feministiskt parti är detta något genant, och luften tycks vara på väg ur den ungdomsradikalism som kanaliseras in i vänsterpartiet.

En motion antogs som lyfte fram kollektivtrafiken, liksom en som indirekt kritiserar partiets aktuella inställning till miljöskatter och en som viss ha bort möjligheten att ge fortsatt dispens åt fideikommiss - aktualiserat av Björnstorp-Svenstorp. Längst debatt vållade en motion som ville inkomstgradera medlemsavgiften. Styrelse(majoritete)n hade tillstyrkt den men det gjorde inte mötet.

Gr



Politisk brittsommar

Brittsommaren bara fortsätter och helst skulle man vilja ligga och kisa mot solen någonstans i det skånska sjö- och backlandskapet med en kopp kaffe, en fylld korg med svart trumpet och en flock tranor i zenit.

Mogen marknad

Men det politiska livet fortgår och den pliktrogne VB-medarbetaren kan helt enkelt inte lämna viktigare politiska händelser okommenterade. T.ex. framträdandet av ett nytt parti. Jag syftar naturligtvis på Junilistan, med ett namn som låter som taget ur en Astrid Lindgren-bok. Junilistan ställer alltså upp och det gör man rätt i. Det måste finnas en marknad (jag tror marknad är det adekvata ordet här) för ett parti med programpunkter som de här:

- * Skatteavdrag för kvinnor för rengöring, omsorg och tvätt.
- * Sänkt skatt med 5-10 procent på årsinkomster mellan 100000 och 300000 kronor.
- * Nej till höjda tak i socialförsäkringarna.
- * Skatteavdrag för barnfamiljer.
- * Höjt bilavdrag vid arbetsresor.
- * Staten övertar kostnaden för en eller två anställdas sjuklön och rehabilitering.
- * Ny folkomröstning om kärnkraft.
- * Obligatoriska betyg från årskurs sju, men rätt för enskilda skolor att ge betyg tidigare.
- * Beslutande folkomröstningar på medborgarnas initiativ ska införas.
- * Antalet ledamöter i riksdagen ska minska väsentligt.

Jag skulle vilja kalla det här "borgerligt-light" eller "Sunt förnuft i mitten". För det här är väl just vad alla s.m.s. förnuftiga människor egentligen skulle vilja. Bensinen är ju alldeles för dyr, bilavdragen är för låga och det är dyrt att ha familj, klart man borde få dra av för den. Och alla dessa riksdagsmän, vad gör de egentligen? Nej, mer betyg i skolan! Man saknar bara kraven på bättre tider och längre franskbröd.

Ändå, det är borgerligt-light och inte riktigt svårartat. Skolbarnen ska inte övervakas av varandra eller Säpo som Folkpartiet numera kräver och inte heller ska vi gå med i Nato. Och ett krav förvånade mig och tyder på att man inte kör på den riktigt breda vägen: Man säger nej till sänkning av alkoholskatten. Det var oväntat och tyder på visst gott omdöme.

Det ska bli spännande att se vem som attraheras. Folkpartiväljare som skräms av major Björklund, moderater som tvekar inför EU-liberalismen, socialdemokrater som är trötta på Perssonpartiet? Jag tror Junilistan kommer in i riksdagen. Vilken sorts personer som attraheras av det avgör förstås dess framtid. Det kan bli så att det glider åt höger och efter hand fyller upp det utrymme som länge har funnits för en motsvarighet till Pia Kjærsgårds Dansk Folkeparti. Marknaden har ju länge varit förstörd efter Bert och Ians parti som slutade med att folk slogs om partistödspengarna. Men utrymmet kvarstår definitivt.

En ytterligare släng

Eftersom jag ändå är ute och kritiserar partier kan väl också vänsterpartiet få sig en släng. Det är väl utmärkt att partiet aktiverar sig i jämställdhetsfrågor och bjuder Feministiskt Initiativ konkurrens. Men det är tråkigt att det sker genom att man tar upp ett av FI:s sämre förslag, nämligen att skapa ett särskilt jämställdhetsdepartement med en jämställdhetsminister. Ack, denna eviga tro på att vi behöver ämbetsverk och ministrar för varje politisk fråga. Ska vi alltså ha ett särskilt departement för halva mänskligheten?

Lucifer

Kraftig skattehöjning med v:s valplattform

Vänsterpartiets valplattform har med all rätt blivit föremål för diskussion i massmedia. "Överbuds-politik" har varit en tämligen genomgående synpunkt (om man bortser från de rättroende). Som ett bidrag till denna diskussion har jag försökt mej på att göra en överslagsberäkning av vad konsekvenserna på en punkt i valplattformen skulle kunna innebära för Lunds kommun. Det gäller punkten om 200 000 nya jobb i offentlig sektor.

Hur dessa ska fördela sej mellan kommuner, landsting/regioner och staten framgår inte av plattformen, men det är rimligt att anta att en stor del faller på kommunerna och landstingen/regionerna. Låt oss anta att ena hälften faller på kommunerna och andra hälften på regioner/landsting och stat. Låt oss vidare anta att de 200 000 nya jobben fördelas enligt kommunernas och landstingens befolkningsantal.

1000 nyanställningar i kommunal verksamhet

Lunds kommun har i runda tal en procent av landets befolkning. Det blir alltså 1000 nya jobb i den kommunala verksamheten som Vänsterpartiet åtar sig att skaffa fram och finansiera under nästa mandatperiod. Varje nytt jobb kostar i runda tal 360 000:-. Merkostnaden för kommunen blir alltså 360 miljoner kronor. Det är en summa som motsvarar en skattehöjning på ca 2 kronor och 25 öre. Det blir ett populärt krav att gå ut med i nästa valrörelse!

Varför slopa inkomstrelaterade avgifter?

Visserligen får ju kommunen ökade skatteintäkter om fler kommer i jobb - men samtidigt driver andra krav i plattformen upp behovet av skatteintäkter ytterligare, t.ex. skiftet från avgiftsfinansiering till skattefinansiering av kommunala verksamheter, för att inte tala om kostnader för den nödvändiga höjningen av lönerna i de kvinnodominerade låglöneyrkena. (Kravet på att rakt över slopa avgiftsfinansiering och skattefinansiera all verksamhet inom vård, skola och omsorg är för mej obegripligt: avgifter kan ju i många fall sättas i relation till inkomst, så att den som tjänar mer betalar mer i kronor räknat än den som har lägre inkomst. Dvs. avgifter kan göras progressiva, medan kommunalskatten - i varje fall i princip - är proportionell).

Maffig nota för Region Skåne

När man talar om kommunalskatt ska förstås inte skatten till regionen glömmas bort. En stor andel av de nya offentliga jobben kommer på Region Skånes lott att inrätta. Skåne har 12% av Sveriges befolkning. Totalt tillfaller alltså, resonemangsvi, 12 % av de 200 000 nya jobben Skåne, dvs totalt 24 000 nya jobb i offentlig sektor. Ovan antog vi att kommunerna tog hälften av detta och stat och region delar på resten. Om vi vidare förutsätter att staten i Skåne kan ta på sej 25% (och det är högt räknat) av regionens och statens gemensamma andel, så ska inte mindre än 9000 jobb finansieras inom Region Skåne. Räknat på samma lönekostnad som i kommunen blir den maffiga notan för regionen 3,25 miljarder!

Saknar trovärdighet

Detta var en i och för sej ganska tradig sifferexercis. Men bakom tråkiga siffror grinar ofta den kommunala verkligheten hånfullt mot storvulet önsketänkande. Och som sagt: detta är bara räkneexempel, som bygger på förutsättningar som är okända, men som ändå är ganska rimliga.

Naturligtvis är det svårt att dra bestämda slutsatser av detta resonemang. Ändå står några saker helt klart för mej: Kravet på 200 000 nya jobb i offentlig sektor saknar såväl trovärdighet som politisk realism. Det kan rimligen inte vara formulerat för att dra röster till Vänsterpartiet. Väljarna kan, å andra sidan, sätta stor tilltro till valplattformens konstaterande

att det totala skatteuttaget måste öka om valplattformens förslag ska kunna genomföras.

Ulf Nymark

P.S. Vid Vänsterpartiets medlemsmöte i Lund avstyrkte en majoritet ett förslag till kongressmotion om att valplattformens förslag skulle kostnads-beräknas och konsekvensbeskrivas. Ovanstående räkneexempel ger möjligen en god illustration till varför beslutet blev som det blev. DS

Kommuner sabbar Diagonalen

VB har upprepade gånger under senare år skrivit om Diagonalen, den nya järnväg som skulle förbinda sydvästra och nordöstra Skåne. Projektet har inte minst varit ett skötebarn för Karin Svensson Smith. Nu föreligger det sen några månader en utredning om banan, en utredning som tyvärr drar negativa slutsatser, till stor del på grund av de olyckligt begränsade förutsättningar som den arbetat med.

Till det verkligt positiva med den nya budgeten hör att Vägverkets nybyggnadsanslag har reducerats ytterligare. Det lär innebära att vi under det närmsta året inte behöver frukta någon anläggning av Trafikplats Råby eller andra storsatsningar på E22-an.

Ett tidshandikapp

Det är illa nog som det är för vänner av en miljövänlig kollektivtrafik. Bilvägen från Lund till Kristianstad är cirka åtta mil, järnvägen är tre mil längre. Trots att tågen kör fortare än de bilar som håller någotsånär laglig fart behöver de lika lång tid på sej, och eftersom tågresan i regel innebär annan förflyttning i anslutning till både start och mål lider tåget av ett besvärande tidshandikapp i förhållande till bilen. Därför är det många som väljer att köra mellan sydväst och nordöst, inte minst Region Skånes politiker och tjänstemän.

Att göra tåget konkurrenskraftigare till Kristianstad skulle alltså vara ett viktigt syfte med den nya banan. Men den skulle också (åter)ge tågtrafik till mindre orter på vägen, och den skulle avlasta och minska utbyggnadsbehoven på stambanan.

Om detta föreligger det sen några månader en idéstudie, gjord av Banverkets södra region och delvis finansierad av EU.

Tre genvägar

Den nuvarande tågvägen går via Hässleholm. Idéstudien tittar på tre alternativa genvägar som viker av från stambanan norr om Höör, Eslöv respektive Örtofta - det sistnämnda missvisande betecknat som "Lund".

Det nordligaste är kortast och billigast, det syd-ligaste längst och dyrast. Men de får olika effekter på restid, resandeunderlag och annat. Vid sum-meringen, inberäknat kalkylerbar samhällsnytta, till en "nettonuvärdeskvot" ligger Örtoftaalternativet, som skulle korta restiden med tjugo minuter och kostar 2,1 miljarder i anläggning, bäst till. Men inte bra nog. Kvotvärdet blir minus 0,33 - klart olönsamt.

Utredaren säger visserligen att ingångsvärdena kan ändras och att värden som man inte kan sätta siffror på bör beaktas. Men avståndet är ändå stort till noll, särskilt med tanke på konkurrerande projekt som är lönsamma redan nu.

Kommunalt nimby

Idéstudien verkar välgjord, men granskar man den närmare finner man att utredaren haft ett antal negativa restriktioner att brottas med.

För det första krav från kommunerna med deras planmonopol. För tidsvinstens skull bör järnvägen vika av från stambanan så snart som möjligt, men Lund tycks säga "inga nya spår på vårt territorium" och hänvisar till något slags landskapsvärden i trakten av Igelösa. Hörby skulle vara en av stora vinnarna med den nya förbindelsen, men säger att den måste gå utanför bebyggelsen i norr, med tal bland annat om "värdefulla" naturområden i söder som man nog måste vara stor lokalpatriot för att upptäcka. Därmed tvingas linjen till en nordlig sträckning som i princip omöjliggör en station i Tollarp, den näst största av de mellanliggande orterna. Slutligen vägrar Kristianstad att låta järnvägen komma in från söder (där det redan finns spår och järnvägsbro). Därmed bevaras säckstationen och vändningen av Blekingetågen, samtidigt som man i Malmö lägger ner miljarder på Citytunneln för att låta järnvägen slippa ur säcken.

Attityden not in my backyard finns inte bara på individuell utan minst lika starkt på kommunal nivå.

Tåget till ESS

Den nya banan Lund-Helsingborg via Landskrona är två mil kortare än Diagonalen. På den finns det åtta mellanstationer för lokaltågen. Utredningens diagonal skulle bara få en mellanstation, den (tveksamma) i Hörby. Därmed reduceras dess nytta, och det politiska stödet för den.

Därför finns det anledning att efterlysa en ny utredning, en som fångar in åtminstone Löberöd och Tollarp och Vä. Fast den skulle knappast leda nånstans innan vi får en lagstiftning som ger större tyngd åt riksintressena och urholkar det kommunala planmonopolet. Och som tillåter en annan avvägning mellan diffusa landskaps- och naturintressen kontra den miljö- och välfärdsnytta som en modern järnväg innebär. Botniabanans seger mot fågelvännerna söder om Umeå visar att en sådan omsvängning kanske ändå är möjlig.

I Lund får vi förhoppningsvis en ESS-anläggning vid Brunnshög, och ett arkitektkontor har skissat på en stor utbyggnad där som inte helt kan nås med den beramade Lundalänken. Nog vore det fint med en ESS-station som kunde nås med direkttåg från både Kristianstad och Kastrup.

Gunnar Sandin

I Latinamerika byggs en annan, nödvändig värld

Motion till Vänsterpartiets kongress

Latinamerika är en kontinent i uppror. Från Patagonien i Sydamerikas sydspets till Mexiko, vid USA:s södra gräns indianer, bönder, arbetslösa, arbetare i frizonerna, intellektuella, ungdomar, barn, kvinnor och gamla reser sig idag mot 500 år av kolonialism och imperialistiskt förtryck, av hunger, av plundring av naturresurserna, av fascistiska regimer, av lågintensitetskrig, och av imperiesstyrda, "övervakade" demokratier.

Idag, en kontinental revolt mot USA:s och EU:s nyliberala imperialism leds av ursprungsbefolkningar, sociala rörelser, feminister, miljöaktivister, människorättsaktivister, fackföreningar och politiska partier som försöker hitta egna alternativ i motsats till en imperialistisk utplundring som, i form av frihandelsavtal som NAFTA bara har inneburit mer misär för över 400 miljoner människor.

Från stora och oftast ständiga folkuppror i länder som Argentina, Ecuador och Bolivia mot nyliberalismens administrativa lokala eliter till progressiva regeringar i länder som Uruguay och Brasilien reser sig kravet på en utveckling grundad på befolkningarnas grundläggande mänskliga rättigheter till arbete, bröd, bostad, hälsa, utbildning, respekt, frihet, verklig demokrati och hopp - rättigheter alla dessa som genom historien har förvägrats dem av stormakterna.

Denna upprorsvåg, som bärs upp av exemplet av historiska frihetskämpar som José de San Martín, Simón Bolívar och José Martí, kristalliseras i ett alternativt utvecklingsplan till USA och EU:s frihandelsavtal under beteckningen ALBA, det Bolivarianska Alternativet för Latinamerika. Detta initiativ uppkom från Republiken Kuba och den Bolivarianska Republiken Venezuela.

Inom loppet på några få år har detta alternativ materialiserats i form av oljebolagen Petroamerica och Petrocaribe, avsett att täcka Sydamerikas och Karibiens oljebehov under hela 2000-talet, i bildandet av Banco-Sur, en bank avsedd att frigöra Latinamerikas beroende till de internationella finansiella institutionerna, i lanseringen av TV-kanalen TeleSur som en latinamerikansk informativ motvikt till CNN, samt i massiva satsningar som den Bolivarianska Regeringen har genomfört i Venezuela med Kubansk solidarisk hjälp: 1,5 miljoner alfabetiserade, över 10 000 kubanska läkare som täcker 70 % av landets läkarvård och nu, en gemensam plan på att utbilda 100 000 fattiga latinamerikanare som läkare och på så sätt motverka de rika ländernas utplundring av Tredje Världens utbildade arbetskraft.

Allt detta kan inte av uppenbara skäl ses med blida ögon av USA och de rika länderna: För världens rika är allt detta terrorism och totalitarism - en kränkning av deras "mänskliga" rättighet att utsuga mänskligheten, en kränkning av deras "demokratiska" rättighet att, i representation av 20 % av världens befolkning, lägga beslag på 80 % av klotets resurser.

Presidenten Hugo Chávez Frías i Venezuela, kontinentens mest och oftast omröstade stadsöverhuvud, har varit föremål för statskupp försök, destabilisering, smädelsekampanjer, terroraktioner och nu senast, öppna mordhot av offentliga personligheter kopplade till Bush-regeringen i USA. USA har i rask takt organiserat, samordnat och finansierat de kubanska och venezuelanska contrarrevolutionärerna för att förrinta detta alternativ som för första gången i den moderna historia kan ena de latinamerikanska länderna kring ett eget projekt. 2004 lyckades USA genom lakejpresidenten i Panama frita den kubanskvenezuelanske terroristen och CIA-agenten Luis Posada Carriles från ett fängelse i Panama med syftet att samordna terroraktioner mot Kuba och Venezuela. USA:s regering vägrar utlämna Carriles till Venezuela och istället ger honom rättsligt skydd i ett uppenbart brott med den internationella rätten och med sin egen "antiterroristiska" retorik.

Kuba, med en lång erfarenhet av USA:s krigsföring, har sedan 1962 utsatts för en folkrättsvidrig, kriminell blockad som har kostat landet 72 miljarder USD pga fördyrad och

utebliven handel, samt förluster på 54 miljarder USD som konsekvens av USA:s biologiska krigsföring och terroraktioner mot landets befolkning och infrastruktur.

USA:s ännu pågående krigsföring mot det kubanska folket har inneburit 40 år av terroraktioner mot befolkningen, kränkningar av luftrummet, diplomatiska påtryckningar, restriktioner för kubaner i USA och på Kuba att möta varandra, biologisk krigsföring, finansiering och organisering av en intern "dissidens", 1400 timmar av radio- och TV sändningar riktade mot befolkningen varje vecka med syftet att destabilisera landet, mm.

När det kubanska folket försöker försvara sig från USA:s krigsföring är det naturligt att det betraktas som terrorism av imperiet: 1998 grep USA 5 kubaner som i Miami arbetade med att bevaka terroristiska högerextrema grupper som planerade och genomförde terroraktioner mot det kubanska folket. De dömdes till långa fängelsestraff och har varit utsatta för tortyr och isolering i USA:s högsäkerhetsfängelser. 2005 upphävde landets högsta domstol de olagliga domarna, men USA har vägrat att frige dem.

Trots denna krigsföring har Kuba utvecklat ett enastående hälsovårdssystem med i nuvarande läge 20 000 läkare som biståndsarbetare i tredje världen och 1.500 i en beredskapsstyrka som är beredda att när som helst rycka ut och hjälpa världens fattiga i Latinamerika och Afrika, ett utbildningsystem där hela befolkningen garanteras en miniminivå på 9 årskurser, och över 90 procent gymnasieutbildning, ett samhälle fritt från arbetslöshet och hemlöshet, mm: I ett nötskal, ett samhälle som har trätt in i 2000-talet i en kontinent som kämpar för att ta sig ur det nyliberala mörkret.

Det som händer i Latinamerika idag har vidgående konsekvenser för kampen för socialismen, för en annan, nödvändig värld. De informationer som når oss från denna del av världen är filtrerade genom ett väloljat propagandamaskineri med syftet att få oss att tro att det som händer är bara sk "populistiska" utspel av några vänstervridna fanatiker, och att våldet och korruptionen hos kontinentens politiska strukturer är endemiska och inte en produkt av den imperialistiska utsugningen.

Detta maskineri bärs upp av USA:s och storkapitalets geopolitiska och ekonomiska intressen, av CIA:s avdelningar för psykologisk krigsföring, av "humanitära" PR-kampanjer betalade för USA:s blodspengar, av högerpartierna och av okritiska journalister.

Allt fler vänsterpartister och medlemmar i Ung Vänster idag väljer att resa till Latinamerika, till Venezuela, till Kuba, för att se med egna ögon, för att försöka förstå och bidra till utvecklingen i solidarisk anda. Dessa kamrater ger kontinuitet till en hedersam historisk tradition inom Vänsterpartiet, den internationalistiska solidaritetens tradition med Tredje Världens folk. Vänsterpartier borde ta vara på dessa kamraters erfarenheter.

Befolkningarna i Latinamerika behöver vår solidaritet och inte vår paternalistiska och överlägsna hjälp. En solidaritet fri från kryperier och ja-sägande, men också fri från kolonialistiskt högmod.

De frågor som vi alla ställer oss om socialismen, om de mänskliga rättigheterna som en verklighet och inte som vackra utsagor, och om demokratin som människornas reella inflyttande över produktionen, samhället och kulturen är gemensamma. Låt oss diskutera dem som socialistiska kamrater. Vi har allt att vinna och en hel värld att förlora.

Därför yrkar vi

Att Vänsterpartiet i Riksdagen verkar för bildandet av en tvärpolitisk grupp av riksdagsledamöter som lyfter konkreta motioner för att Sverige bidrar till upphävandet av den kriminella, folkrätts- och människorättsvidriga blockaden av Republiken Kuba.

Att Vänsterpartiet i Riksdagen verkar för en tvärpolitisk motion som fördömer av USA: olagliga fänslande av de 5 kubanska antiterroristerna Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González, med kravet på att de friges med omedelbar verkan.

Att Vänsterpartiet i Riksdagen och utanför driver på att Sverige kräver att USA utlämnar

terroristen Luis Posada Carriles till Venezuela, samt uttalar sig om USA:s planer mot den Bolivarianska Republiken Venezuela.

Att Vänsterpartiet utarbetar ett studiematerial för alla partimedlemmar där ALBA, Det Bolivarianska Initiativet för Latinamerika, behandlas som en alternativ modell till de internationella frihandelsavtal som det internationella kapitalet påtvingar de fattiga länderna och som även delar samma nyliberala grundsyn som den Europeiska Unionen.

Att Vänsterpartiet under första kvartalet år 2007 organsierar ett internationellt seminarium under temat "Vänstern och den politiska makten: Socialism, Demokrati och de Mänskliga Rättigheterna i det XXI Århundradet" med representanter från sociala rörelser, fackföreningar och politiska partier från olika delar av världen, men med stort deltagande av länder från Tredje Världen och Latinamerika, särskilt Kuba och Venezuela.

Jorge Capelán, Lund

Maria Söderquist, Lund

Kåre Ventura, Lund

Eva Björklund, Stockholm